

Ζαβέν, ὅστις χαιρετίσας πρῶτον τὴν συνέλευσιν ἠρώ-
τησε περί τίνος ἐπρόκειτο καὶ τί ἐζήτουν ἀπὸ αὐ-
τόν. Λαβὼν τότε τὸν λόγον ὁ πρεσβύτερος τῶν δερ-
βισῶν εἶπεν, ὅτι πλούσιός τις κάτοικος τῆς κωμοπό-
λεως ἀποθανὼν πρὸ μηνὸς ἄτεκνος, διέθεσεν ὅλην του
τὴν περιουσίαν ὑπὲρ ἐκείνου τὸν ὅποιον αἱ δημογέ-
ροντες καὶ οἱ δερβίται θὰ ἐδείκνυον ὡς τὸν πλέον
ἐνάρετον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμη παρέστησε πολλοὺς ὡς
ἐναρέτους, ἠπόρουσιν ποῖον νὰ ἐκλέξωσι. « Σὺ ὁμως,
ἐπρόσθεσαν ἡ δερβίσις, τοῦ ὁποῖου ἡ σοφία εἶναι ἀ-
διαφιλονείκητος εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν, ἔμπειρὸς βεβαίως
νὰ μᾶς εἰπῆς, ποῖος εἶναι ὁ ἐναρετώτερος τῶν πα-
ρουσιαζομένων ὡς τοιούτων. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν
ἐν ὀνόματι τῶν συναδέλφων μου νὰ ἀποφασίσῃς. »

Ὁ βὲν Ζαβὲς ἐκάθησε μὲ τοὺς πόδας ἐσταυρωμέ-
νους καὶ διέταξε νὰ ἐμφανισθῶσιν οἱ διαγωνιζόμενοι.

Καὶ πρῶτον μὲν ἦλθε πτωχὸς τις, ὁ ὅποιος, ὑπη-
ρετήσας πολλὰ ἔτη γεωργόν, εἶδεν ἐπὶ τέλους, ὅταν
ὁ κύριός του γηράσας δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐργασθῇ,
ὅλα τούτου τὰ ἀγαθὰ καταστραφέντα ἀπὸ μεγάλην
πλημμύραν. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ γείτονες τὸν ἐγ-
κατέλιπον, εἴτε διότι δὲν εἶχον τοὺς τρόπους νὰ
τὸν βοηθήσωσιν, εἴτε διότι ὁ χαρακτήρ τοῦ γέροντος
κατήντα ἐνίστα ἀνυπόφορος· ὁ ὑπηρέτης ἡμῶς ἔμει-
νε πιστὸς εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν γέροντα, καὶ ἐργα-
ζόμενος τὸν ἔτρεφε.

Δευτέρα δὲ ἐνεφανίσθη νέα κόρη, ἥτις ἀπέβλεπε
γαμβρὸν πλουσιώτατον διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν ἀσθενῆ
μητέρα της, τὴν ὅποιαν δὲν ἤθελε νὰ παραλάβῃ αὐ-
τὸς εἰς τὴν οἰκίαν του.

ἦλθε δὲ καὶ τρίτος ὁ ὅποιος, πυρπολομένης τῆς
οἰκίας του, ἐνῶ ἐδύνατο νὰ σώσῃ καὶ αὐτὴν καὶ τὰ
πράγματά του, ἀφῆκε καὶ ἐγάθησαν ὅλα διὰ νὰ σώ-
σῃ τὴν ζῶν ἑξένου τὸν ὅποιον δὲν ἐγνώριζε.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος; ἠρώτησεν ὁ βὲν Ζαβὲς.

— Ὑπάρχει καὶ τέταρτος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπα-
ρουσιάσαμεν, διότι ὅλοι μας, πλὴν τοῦ καθῆ, ἐπρο-
τιμήσαμεν τοὺς τρεῖς ἄλλους.

— Ἄς ἔλθῃ, εἶπεν ὁ σοφός· ὁ καθῆς σας εἶναι
φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἀπορρίπτω χωρὶς ἐξε-
τάσιν τὴν γνώμην του.

Ἐφάνη τότε χωρικός τις, γλυκὺ καὶ εἰρηνικὸν ἔ-
χων τὸ ἦθος, καὶ συνωδευμένος ἀπὸ πολλὰ παιδία.

— Τί δικαιοῦματα παρουσιάζεις διὰ τὴν κληρο-
νομίαν; ἠρώτησεν ὁ βὲν Ζαβὲς.

— Ἐγὼ! ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, κανέν' ἐντρέπομαι
μάλιστα διότι μ' ἐθεώρησαν ἴσον μὲ τὸν πιστὸν ταῦ-
τον ὑπηρέτην, μὲ τὴν νέαν ἐκείνην κόρην ἡ ὅποια ἐθυ-
σίασε τὴν τύχην της δι' ἀγάπην τῆς μητρὸς της, καὶ
μὲ τὸν ἀγαθὸν γείτονά μου, ὁ ὅποιος ἀφῆκε καὶ ἐκάη
ἡ οἰκία του διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑξένον του. Ὁ καθῆς
μὲ ἔβαλεν εἰς αὐτὴν τὴν σειράν, διότι, ὡς λέγει, ἀ-
νέθρεψα καλὰ τὰ παιδία μου, καὶ ἐφρόντισα καὶ διὰ
τὴν ἀνατροφὴν ἄλλων τινῶν ὄρφανῶν, τὰ ὅποια ἔ-
γειναν διὰ τοῦτο καλοὶ καὶ τίμιοι πολῖται, ἱκανοὶ
νὰ κερδήσωσι τροφὴν μὲ τοὺς κόπους των.

— Εἰς σὲ λοιπὸν, εἶπεν ὁ σοφός, ἀνήκει ἡ κλη-
ρονομία· οἱ δὲ ἄλλοι ἐρχονται ὕστερον ἀπὸ σέ· διότι

τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων Περσῶν λέγουσιν· « Ἐάν
θέλῃς νὰ γίνῃς ἅγιος, δίδαξε τὰ παιδία· δίδου
τὰ κατὰ αὐτῶν ἔργα εἶναι ἔργα ἐδικά σου. »

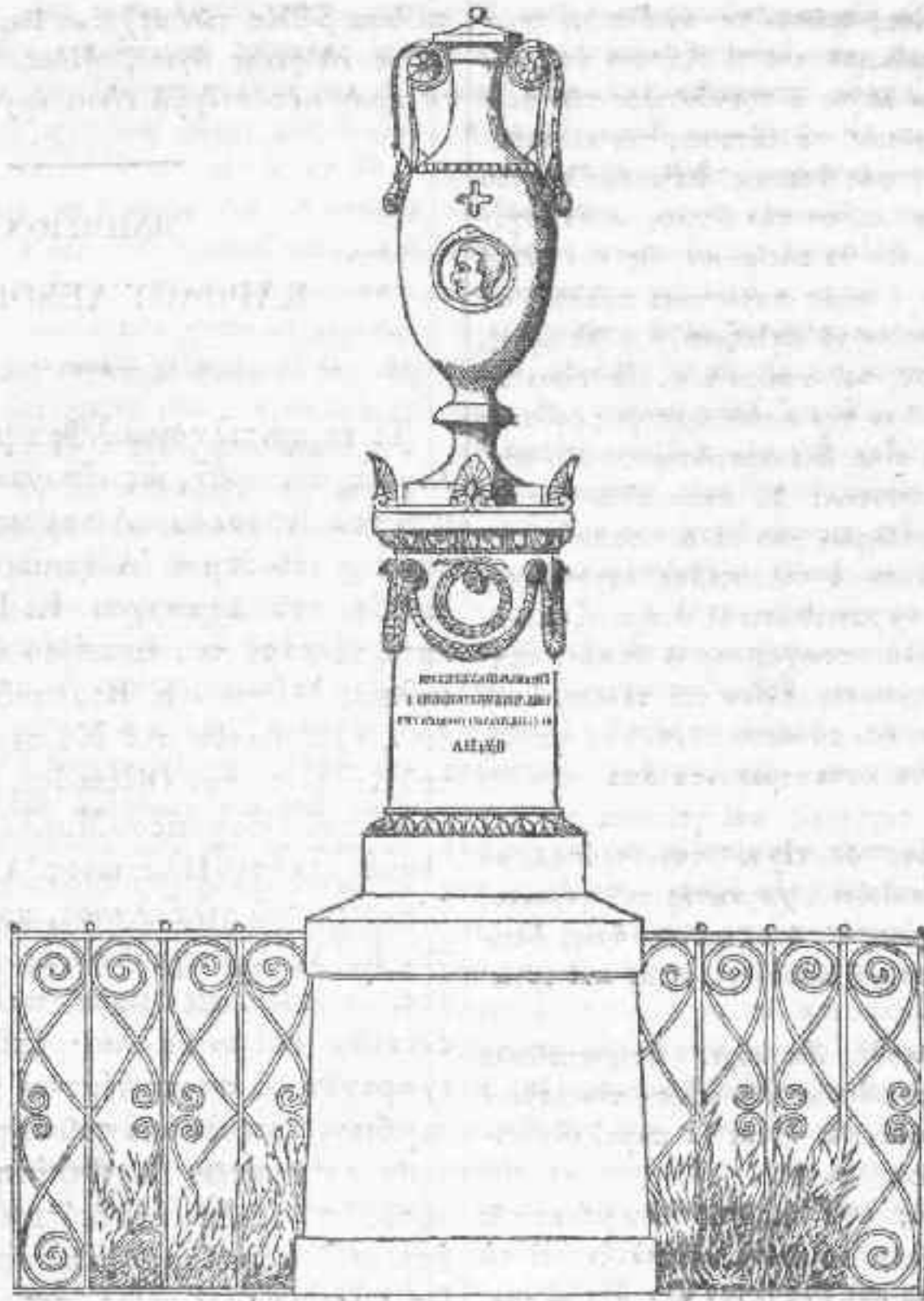
ΜΝΗΜΕΙΟΝ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΛΕΝΟΡΜΑΝ.

— 000 —

Τὸ ἐκ πεντελησίου λίθου μνημεῖον τὸ μέλ-
λον νὰ ἀνεγερθῇ, ὡς εἶπομεν ἄλλοτε, εἰς τι-
μὴν τοῦ Καρόλου Λενορμάν (*), τελειωθὲν
δαπάνῃ τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἀξιεπαίνω ἐπι-
μελείᾳ τοῦ Δημάρχου Κ. Γ. Σκούφου, καὶ
κατὰ τὸ παρά τοῦ ἐμπείρου ἀρχιτέκτονος τῆς
πόλεως Ἀθηνῶν Κ. Βουλαντζέ γενόμενον σχέ-
διον, ἐνεκαινίσθη πρὸ δύο περίπου μηνῶν ἐπὶ
τοῦ Κολωνοῦ τοῦ Οἰδίποδος, πλησίον τοῦ μνη-
μείου τοῦ Ὀδοφρείδου Μυλλέρου καὶ παρά τὴν
Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος. Ἀπετέθη δὲ ἐναυτῶ
ἡ καρδία τοῦ φιλέλληνος, καὶ ἀπηγγέλη ὑπὸ
τοῦ Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆ λόγος κατανυκτικώτα-
τος, δημοσιευθεὶς παρά πολλῶν ἐφημερίδων
ἐνταῦθα καὶ ἐν Γαλλίᾳ· ἐπὶ δὲ τοῦ μνημείου
ἐχαράχθη τὸ παρατιθέμενον ὑπὸ στοιχ. Α ἐπι-
τύμβιον, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου τῶν παρ'
ἡμῖν καθηγητῶν Κ. Φιλίππου Ἰωάννου. Ὁ
αὐτὸς συνέταξε καὶ δεῦτερον ἐπιτύμβιον, τὸ
ὅποιον δημοσιεύομεν ἐπίσης ὑπὸ στοιχ. Β,
ἵνα δείξωμεν καὶ αὐθις πρὸς τοὺς ἡμετέρους
σπουδατὰς πόσον οἱ πρὸ αὐτῶν κατεγίνοντο
ἐπιμελέστερον εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς πατρῆου
γλώσσης, καὶ ἀπεδεικνύοντο ἐγκρατεῖς αὐ-
τῆς. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα,
δὲν ἔχει ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ μόνον τὸ προτέρημα
τοῦ νὰ εὐκολύνη τὴν διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν
τοῦ γράφοντος ἢ τοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ καὶ
ἄλλο πολὺ ἀνώτερον καὶ πολὺ ἀξιολογώτε-
ρον, τὸ προτέρημα λέγομεν τοῦ ρυθμίζειν
τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν διὰ τῶν ἀπαραμίλ-
λων ἀριττουργημάτων ὅσα ἐγράφησαν ἐν
αὐτῇ. Ὁ Πλάτων, ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Δημοσθέ-
νης, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Πλούταρχος, ὁ Πολύβιος,
περιέχουσι τοιαύτην διαψίλειαν ὀρθοτάτων
πολιτικῶν καὶ ἠθικῶν παραγγελμάτων, καὶ
μετὰ τοσαύτης μάλιστα εὐκρινείας καὶ πειθοῦς
διατυπωμένων, ὥστε ὁλόκληροὶ μεταγενέ-
στεραι συγγραφαὶ δὲν ἤρκεσαν ἐνίστη νὰ ἀ-
ναπληρώσωσι τὴν ἐξ ἐκείνων ὠφέλειαν. Δὲν
ἄρκει νὰ ἔχωμεν ἀενάως διὰ στόματος ὅτι
εἴμεθα παῖδες Ἑλλήνων· πρέπει καὶ νὰ τιμῶ-

(*) Ἴδε φυλλ. 236, σελ. 473, τῆς 15 Μαρτίου 1860.

Μνημείον Καρόλου Αιγορμάρ.

μεν τὴν μνήμην τῶν πατέρων ἡμῶν, μελε-
τῶντες μετ' ἐπιστάσις αὐτοῦς, καὶ μιμού-
μενοι τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν παραδείγματα· ἄλλως
ὁμοιάζομεν ἐκεῖνον, ὃν τινα ἰδῶν ὁ Πλάτων
θρασυνόμενον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, « οὐ
παύσει, εἶπε, τούτου καταφρονῶν, δι' ὃν μέγα
φρονεῖν ἀξιοῦς; »

Α.

Γαλαζίη Καρόλου Αιγορμάρτου ἐπέκλησεν
Κλειτὴ πατρὶς ἔχει σῶρα καταφθιμένον,
Μουσῶν θεράπωντος ἀρίφρονος, οὐ κλέος εὐρύ
Πᾶσαν ἀν' Εὐρώπην ἔπλετ' ἐπ' ἰδομένη,
Ἄτις δὲ κραδίην ἐνὶ κόλποις ἐνθάδε γαῖα
Κεῖθαι, τὴν περ εἴη ἰσ' ἐβίλησε πατρίη.

Β.

Καὶ σὺ γάος, Κάρμλι, γλοκερὸν Ἄλις ἡλίου,
Τιὲ Αιγορμάρτου Πιερίδων ἐπέτα.
Καὶ σὺ γάος Ἄλις, αἱ δὲ τιαὶ ζῶουσιν ἰουιὲν
Αἰῶτοι, εὐρέως μάστιγες ἰδομένης.

Καὶ σὺ μὲν φθιμένοι παλιμπλου δέξατο σῶμα
Ἐπαύροσ Γαλαζῶν γαῖα μενεπολέμων
Ἦτορ δ' ἀτίς ἔχει χθῶν ἐνθάδε, τὴν περ ἐκείνη,
Ἦτορ ἔπλεε ἐν ζῶοις, τίς ὁμῶς πατρίδι.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΝ ΡΟΔῶ (*).

—000—

Περὶ τὰς ἀρχάς τῆς ΙΓ' ἑκατονταετηρίδος οἱ ἰπ-
πόται τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ διωχθέν-
τες ἐκ τῆς Παλαιστίνης μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον
Ῥόδον. Ἐπέπρωτο νὰ κατασυντριφθῇ ὑπ' ὀλίγων ἀν-
δρείων ἰπποτῶν ἢ ἀλαζονία τοῦ ἀγεράγου Μωά-
μεθ τοῦ Β' ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, τῇ ἀποτελούσῃ μετὰ

(*) Ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς
ὑπὸ Σουλμάνου ἐξώσεως αὐτῶν εἰς τὴν Μαλίτην.